

sedä läbi lugeda, kest sellest ei tuloks muud wälsja, fui et Sina seda neljat korda ümber sirjutatid. Sel ajal piab fa oma ots olema — anname seda nüüd Islanda hoolets!"

Ja siis sai ümbris finni pandud.

*

Kals pääwa hiljemini istus laubaherra omas ühles kontoris, kus toolid kall i rohelise riidega kaetud olivid.

Tema ees oli suur kogu firjast, mida tema lahti tegi ja läbi luges, ja see läks ruttu tema käes, kest tema oli harjunud ajatallitaja, kes teabis, et aeg raha on, ja see õpetus seisis Ingliselees kuld'e tähtedega leina peal, seinaella üle. Üinult üks kiri viitis palju aega. Laubaherra tuetas ennast seljili waasta tooli leeni, wahtis föide tähelepanemisega sahe pletki peale, mis paberit peal olivid ja firja olivid kustutanud, ja siis pöörasivad tema silmad ennast ühe mustast paberist leigatud naesterahwa näu poolle, mis wanamoodi raami sees tema sirjutamise-lana wastas rippus, suure kalendre all. Ja laubaherra wöttis tödeste aega, tühja õhku wahtida, ilma et film ühegi aja peale waatas, kest see, mida tema nägi, ei olnud mitte siin tuas.

Tema nägi iseenast, fui waest, weiket saewapoist omal esimesel reisul ühes wõheramaa sadamas,

oma ema esimest firja lugemas. Selles firjas olivid fa kaks niisugust plefki, fui need, mis niiüd firja peal tema käes olivid; seda mäletas tema niiüd selgest. Ja tema mäletas fa, et need plefid temale üht termitamist toonud olivid, palju soojemat, fui kõik sildamiselid termitamised ema firjas. Tema teadis seda niiüd üsna selgest; pärast seda ei olnud tema ilolgi enam üht firja saanud, kus pisarate-märgid peal olivid, tunni tema täna seda firja lahti teinnd, mis temale järsku kõiki neid wanu, kallid mälestusi meese tuletas, mida temal oli, mälestusi tema ema armaetuse peale.

Järeltu ürjas laubaherra omaist mõtetest üles; tema viitis ju oma kallist aega, ja seda tema muidu ei teinud, selleks oli tema liiga tubli ajetallitaja.

Ruttu wöttis tema nõuu, tegi ulje lahti, pistis pea lähemase kontorisse ja andis ühe läsu.

Pool tundi hiljemini seisis Nikolai laubaherra ees. Tema oli täieste kohfunud, et teda nii tuttu kutsutud, just lõune föömost; fa segasivad need kaks suurt ja ühet kontorit tema meest, nissamati fui laubaherra teraw film, mis kuldse prilli läbi tema peale waatas, ja lühiseid küsimised. Kui laubaherra viimaks tüsik, kas tema oma firja juures nutnud olla, siis ei wõinud tema esiteks